

«Cavall trencat», el nou poemari de Josep González Clofent

Torna, en primícia mundial, l'escriptor més secret de la nostra literatura, aquest estrany eremita líric que s'estima més conviure amb els seus animals a la muntanya que fer vida social. Com ell mateix diu, "les persones ja m'ho han ensenyat tot, ara estic mirant d'aprendre alguna cosa del prodigiós idioma del meu ase".

FES CLIC SOBRE LA IMATGE PER DESCARREGAR EL PDF AMB EL LLIBRE COMPLET

Un poeta així, ja ho podeu comprendre, no pot deixar ningú indiferent. Tant si l'odieu com si l'estimeu bojament, però, això no li farà canviar la rutina diària. Per no acudir, ni tan sols acudiria a un acte on es presentara un llibre seu. Ell s'estima el silenci com el piròman estima el foc i la voràgine.

Per això els seus versos són un estrany regal que hem de valorar en la seua justa mesura.

Ja ens ho va dir a les pàgines del Pont de les lletres, web dels escriptors de les comarques de Castelló, allà cap el 30 de març de l'any 2012. Presentat el poemari uns dies abans, concretament divendres 16 de març a les 19:00 al Centre Polivalent "Alba nova" de Moncofa, ens comentà que

seria l'única vegada que ho faria. I ara ens restava esperar pacientment la seua promesa d'emprar la "via digital" per tal de compartir-la amb tots nosaltres. I aquest moment és arribat.

Cavall trencat, un poemari eixit del foc de la caverna on encara resta una petita esperança. González Clofent s'estima els seus amics animals i humans, enalteix les seues arrels aèries quasi sempre amagades pels viatges vitals dels exilis interiors.

Com l'any bixest, González Clofent dibuixa en 29 poemes, un rere l'altre, la lenta mort agònica d'anònims innocents que la crisi guillotina. Apunta (amb la metàfora del cavall) la vexació aclaparadora a què es sotmesa la bellesa material i humana quan esdevé inútil al sistema, no rendible. Fin i tot, afirma que la crítica més punyent pot estar prenyada de bellesa.

El modus vivendi consumista amb què els ciutadans, dia rere dia, són batejats mitjançant la religió televisiva que momifica la sensibilitat, ha assolit quotes proporcionals a la imbecilitat de la casta política del moment: privilegiats amb iphone a la butxaca, oportunistes ventrílocs, uns Judes de coll blanc, viatgers híbrids d'A.V.E. i línies aèries, preocupats més pel pinso mensual que pel fet de plantar cara als diners tirans que ens governen.

Josep González fa una radiografia d'una societat falsament reeixida, tan sols d'aparences polides, d'estructures líquides neutres que s'evaporen -cacofòniques elles- en el no-res.

Ell ens ha dit que les paraules són eines místiques que cal compartir. Un primer pas que ens pot menar al compromís de construir una humanitat autèntica, més humana.

Esperem us vinga de grat.

